

mener, Forslaget tager for lidt Sigte paa det, der skulde være et af Hovedformaalene med denne Form, som Aldersrentenyndelsen nu faar i Modsætning til den gamle Alderdomsunderstøttelse, nemlig at opdrage til Sparsommelighed. Ved Forslagets anden Behandling fremkom jeg med den Bemærkning, at jeg fandt, Kapitalerne ramtes for haardt. Det mener jeg vedblivende, og dette beklager jeg. Udover dette har jeg i og for sig ikke synderligt at indvende mod Lovforslaget. Jeg maa sige, at den Behandling, det har gennemgaaet her i Tinget, efter min Mening paa visse Punkter er et Tilbageskridt, medens det paa andre Punkter er et Fremskridt. Naar man har talt om — og det Punkt har været stærkt fremme —, at allerede de 60-aarige skulde have Krav paa Aldersrente, saa forekommer det mig, at den Motivering er ganske rigtig, som den højtærede Minister fremkom med, gaaende ud paa, at der jo dog er stor Forskel paa, at der, som i den nuværende Lovgivning, gives de 60-aarige en Mulighed for at opnaa Alderdomsunderstøttelse, og saa dette at knæsette som Princip, at man allerede i den Alder har Krav paa at faa Aldersrente. Jeg synes derfor, at det er fuldkommen rigtigt, at man har sat Alderen op fra 60 til 65 Aar. Det er ogsaa en Kendsgerning, at et saa fremragende Medlem som det ærede Medlem Hr. Gamburg, tilhørende det radikale Parti, i alt Fald paa et tidligere Tidspunkt af hans Rigsdagsvirksomhed — man kan jo aldrig vide, hvilke Forandringer de forskellige Medlemmer kan undergaa, naar de behandles tilstrækkelig kraftigt — ansaa 65 Aars Alderen for en fuldt ud forsvarlig og passende Aldersgrænse, naar man gik til en fast Aldersrente. Jeg kan derfor ikke se rettere end, at man her er gaaet frem paa fuldt forsvarlig Maade.

Man har fra ikke saa faa Sider og da navnlig fra ærede Medlemmer, som tilhører de Partier, som for mig har særlig Interesse, sagt, at det var uheldigt, at man ikke gik ind paa Forsikringsprincippet. Deri er jeg ikke enig, idet jeg mener — for saa vidt i Tilslutning til, hvad det ærede Medlem Hr. Trier sagde —, at det Arbejde, som har været udført i Kommissioner, som har været nedsat tidligere, viser, at den Vej frem er ganske uhyre vanskelig. Men selv om det ikke var saaledes, vilde jeg endda ikke være en absolut Modstander af Princippet i dette Lovforslag, idet jeg, som jeg ofte har nævnt, afgjort ikke er nogen Modstander af Forbrugsskatter i al Almindelighed. Men hvis man paa den ene Side er Tilhænger af

Forbrugsskatter, men paa den anden Side vilde sige, at disse Skatter maa ikke komme en social Lovgivning som den, vi beskæftiger os med her, til gode, saa forekommer det mig, at man vilde staa meget svagt. Ud fra denne almindelige Opfattelse kan jeg ikke se rettere end, at det er forsvarligt, at Statskassen af sine almindelige Midler — og af disse almindelige Midler faar den dog en ikke uvæsentlig Part gennem de forskellige indirekte Skatter — yder et meget stort Tilskud til de Formaal, hvorom der her er Tale.

Skulde man gaa Forsikringsvejen, maatte man vel gaa den Vej at forlange samme Afgift af hver enkelt Person; men jeg føler mig forvisset om, at det vilde blive ret uigennemførligt, idet det vilde vise sig, at mange Personer ikke vilde betale Afgiften. Ønskeligere end at forlange et fast Beløb af hver enkelt Person vilde det vel være, om man kunde forlange et noget større Beløb af Personer, som i Kraft af, at de er unge, i Forhold til den Indtægt, de har, har en forholdsvis større Skatteevne. Hvis man gik ind paa den Vej, som efter min Formening teoretisk var fuldt berettiget, saa synes jeg, der var en Mulighed for at skaffe ikke ubetydelige Bidrag. Personlig tvivler jeg imidlertid om, at denne Vej er gennemførlig i Praksis. Jeg vil haabe, at den Kommission eller det Udvalg, der vil blive nedsat paa den højtærede Ministers Foranledning til fornyet Overvejelse af Spørgsmaalet om at gaa ind paa Forsikringsprincippet, vil gøre Forsøg paa at udfinde, om der vil være Mulighed for at skelne mellem de forskellige Individuer i Samfundet. Er den angivne Vej farbar, vilde jeg tro, at man ad den Vej kunde faa nogle Millioner Kroner ind, men at man tilnærmelsesvis skulde kunne faa Millioner nok, henimod 60 Mill. Kr., det tror jeg intet Øjeblik paa. Det forekommer mig, at den Udtalelse, der blev fremsat af det ærede Medlem Hr. N. C. Jensen, gaaende ud paa, at det offentlige skulde vedblive at yde ganske det samme som nu, og saa skulde der i Tillæg gives Aldersrentenynderne i Henhold til det, de har indbetalt, anviser en Ordning, der vil blive aldeles uoverkommelig. Jeg mener, at det lader sig ikke gøre at skaffe Pengene fuldt ud, men om det kan lade sig gøre at skaffe en Del deraf, vil formentlig blive overvejet; saa faar vise, hvad der kommer ud deraf. men de Penge, der kommer ind, mener jeg rigtignok skal anvendes til Lettelse af det offentliges Byrder.

Men, som sagt, da jeg mener, at Forbrugsskatter betales i høj Grad af den almindelige Befolkning, og da jeg i særlig